

Jauns, aizraujošs bestsellers. Iepazīstot Semu un Nišu, jūs, aizrējušas elpu, šķirsiet lappuses sprinta tempā, lai uzzinātu, kas notiek turpmāk. “Kāda cita kurpēs” ir rosīgs, sadzīvīks romāns ar neskaitāmiem sižeta pavērsieniem un vairākiem stresa piesātinātiem brīžiem, tomēr tam piemīt arī dvēseliskums. Grāmatas tēli ir saprotami, neaizmirstami un pievilcīgi, un jūs turēsiet ikšķus par savām favorītēm, lai beigās viņas ir tās, kuras uzvar.

Daily Express

Te ir, par ko sajūsmināties! Lielisks romāns par sieviešu draudzības spēku, kas liks jums aizdomāties, kādas patiesībā ir izjūtas, uzvelkot cita kurpes...

Glamour, Lielbritānija

Silts, asprātīgs un iedvesmojošs romāns. Laiks, kas pavadīts kopā ar Džodžo Mojas patiesi cilvēciskajiem varoņiem, vienmēr rada prieku. Brīnišķīgs romāns no fantastiskas rakstnieces!

Sunday Express

Džodžo Mojai izcili padodas atainot emocijas un sieviešu draudzību līdz ar mīlestības, cerību, nodevības, ģimenes un citām tikpat svarīgām tēmām.

Booklist

“Kāda cita kurpēs” ir kā mīlestības vēstule sieviešu draudzības spēkam un tam, kā sievietes patiesi spēj cita citu atbalstīt...

Good Housekeeping

Jojo Moyes

Someone
Else's Shoes

Džodžo Moja

Kāda cita kurpēs

No angļu valodas tulkojusi

Karina Tillberga

821.111-31
Mo 130

Jojo Moyes
SOMEONE ELSE'S SHOES

Copyright © 2023 by Jojo's Mojo Ltd
Vākam izmantots attēls © Adobe Stock

Ilzes Isakas vāka dizains

Džodžo Moja
KĀDA CITA KURPĒS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Elīna Vēja*
Korektore *Diāna Graudiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-845.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Karīna Tillberga, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-442-0

Veltīts *JWH*

I

Sema raugās uz griestiem, kas pamazām kļūst aizvien gaišāki, un veic ārsta ieteiktos elpošanas vingrinājumus, visiem spēkiem cīnoties ar agrā rīta domām, kuras draud savilkties milzīgā tumšā mākonī viņai virs galvas.

Ieelpa uz seši, pauze uz trīs, izelpa uz septiņi.

Es esmu vesela, viņa sev saka. Mani ģimenes locekļi ir veseli. Suns ir pārstājis čurāt priekšnamā. Ledusskapī ir produkti, un man vēl ir darbs. Viņa negribīgi pievieno šo *vēl*, jo doma par darbu liek kuņģim sarauties čokurā.

Ieelpa uz seši, pauze uz trīs, izelpa uz septiņi.

Viņas vecāki vēl ir dzīvi. Lai gan, godīgi sakot, viņai nav īpaša pamata pievienot šo faktu dzīves labvēlības izpausmēm. Ak kungs! Nav šaubu, ka svētdien mamma atkal izteiks kādu dzelīgu piezīmi par biežajiem Fila mātes apciemojumiem. Tā nāks kādā brīdī starp atšķaidītu šeriju un ķēpīgu pudiņu, tikpat neatvairāma kā nāve, nodokļi un tie sasodītie matiņi uz zoda. Sema iedomājas, kā ar pieklājīgu smaidu viņai iebilst: *Bet, mammu, Nensija ir nesen zaudējusi vīru, ar kuru nodzīvoja kopā piecdesmit gadus. Viņa jūtas ļoti vientuļa.*

Un dzird mammas atbildi: *Bet tu apciemoji viņu arī tad, kad viņš vēl bija dzīvs.*

Jā, bet viņš jau bija neārstējami slim, un Fils gribēja pēc iespējas vairāk būt kopā ar tēvu, kamēr viņš vēl ir šajā saulē. Mēs nepavadījām laiku jautrās ballītēs.

Viņa atkal pieķer sevi domās diskutējam ar mammu, apraujas pusvārdā un mēģina ielikt šo diskusiju mentālā kārbā, kā bija lasījusi kādā rakstā. Un uzlikt tai vāku, tikai vāks nekādi neveras ciet. Viņa iedomājas, ka bieži mēdz risināt šādas iekšējas diskusijas – ar mammu, savu priekšnieku Saimonu un to sievieti, kas vakar iespraucās pirms viņas rindā pie kases. Neviena no šīm diskusijām nekad nav īstenojusies dzīvē. Viņa vienkārši sakož zobus un elpo.

Ielpa uz seši, pauze uz trīs, izelpa uz septiņi.

Es nedzīvoju aktīvas karadarbības zonā, viņa domā. Te no krāna plūst tīrs ūdens un veikalu plauktos ir pārtika. Te nav nekādu sprādzienu un ieroču. Nav bada. Tas jau ir daudz. Bet, domājot par nabaga bērniem kara zonās, viņai sariešas acīs asaras. Pēdējā laikā tas notiek visai bieži. Keta visu laiku daudzina par hormonu aizstājterapiju, bet viņai vēl ir mēnešreizes un reizēm uzmetas arī pa kādai pumpai (vai tas ir godīgi?), un jebkurā gadījumā nav laika pierakstīties pie ārsta. Iepriekšējā reizē, kad viņa zvanīja uz klīniku, neviens ārsts nebija pieejams divas nedēļas uz priekšu. *Un ja nu es būtu uz nāves sliekšņa?* – viņa toreiz nodomāja. Un domās uzsāka diskusiju ar reģistratūras darbinieci.

Patiesībā viņa vienkārši pateica: “Tas ir mazliet par ilgu. Gan jau viss būs labi. Jebkurā gadījumā paldies.”

Sema paskatās pa labi. Fils guļ, pat miegā savilcis seju bažīgā izteiksmē. Viņa grib pasniegties un noglaust viņam galvu, bet pēdējā laikā viņš šādās reizēs uztrūkstas no miega, pārsteigts un nelaimīgs, it kā viņa būtu izdarījusi ko ļaunu.

Viņa saliek rokas uz krūtīm un mēģina relaksēties. Reiz kāds viņai teica, ka šāda atpūta ir tikpat vērtīga kā miegs. Vajag noskaidrot domas un ļaut ķermenim atslābināties. Atbrīvot kājas un rokas no jebkuras spriedzes, sākot ar pirkstu galiņiem. Pēdas kļūst smagas, pamazām šī sajūta slīd augšup, pārņemot potītes, ceļgalus, gurnus, vēd...

Maucība, atskan viņas galvā. Ir bez ceturkšņa seši. Tikpat labi var arī celties augšā.

“Mums nav piena.” Keta pārmetoši skatās ledusskapī, it kā gaidītu, ka tas piepeši materializēsies.

“Vari aizskriet uz veikalu.”

“Man nav *laika*,” attrauc Keta. “Vajag izžāvēt matus.”

“Baidos, ka laika nav arī man.”

“Kāpēc?”

“Tāpēc, ka tu uzdāvināji man dienas abonementu uz to sporta un *spa* centru. Fiziskas aktivitātes un tādā garā. Rīt tam beidzas derīguma termiņš.”

“Bet tas bija pirms gada! Un, ja tu iesi uz darbu, varēsi pavadīt tur tikai pāris stundu.”

“Sarunāju, ka mazliet nokavēšu. Tas vismaz ir blakus birojā. Un tieši tāpēc man nav laika.” Setai nekad nav laika. Viņa atkārtoto to kā mantru gluži tāpat kā frāzi “Es jutos tik nogurusi”. Bet laika nav nevienam. Un visi jūtas noguruši.

Keta uzrauc uzacis. Salīdzinājumā ar tik prozaiskām vajadzībām kā nauda, ēdiens un jumts virs galvas rūpes par sevi viņai ir pirmajā vietā.

“Es tev visu laiku teicu: vai nu izmanto to, vai zaudē,” saka Keta, kas teju ar neslēptām šausmām vēro, kā mainās mammas vidukļa un gurnu apmēru attiecība. Nobūkšķ ledusskapja durvis. “Veln. Nudien nesaprotu, kāpēc tētis nevar vismaz nopirkt paciņu piena.”

“Atstāj viņam zīmīti.” Seta savāc savas mantas. “Varbūt šodien viņam būs mazliet labāk.”

“Kā tad. Varbūt man no pakaļas izlidos mērkaķi.”

Keta pamet virtuvi tik cēli, kā to prot tikai deviņpadsmit gadus vecas būtnes. Pēc dažām sekundēm nikni ierēcas Seta fēns; tagad tas paliks Ketas istabā, līdz viņa aizies tam pakaļ.

“Biju domājusi, ka tu vairs nedzer govus pienu,” Seta mēģina to pārkliegt.

Fēns uz brīdi apklust. “Reizēm tu esi reāli kaitinoša,” no augšas atlido atbilde.

Sameklējusi atvilktnes dziļumā peldkostīmu, Sema iebāž to melnajā sporta somā.

Kad viņa spraucas ārā no slajpā peldkostīma, ierodas Smukās Jaunās Māmiņas. Starojošas un šmaugas kā maikstis, tās ielenc Semu, it kā viņas te nemaz nebūtu, un skaļi tērgā cita caur citu, pieskandējot ģērbtuves smacīgo klusumu. Divdesmit reizes nopeldējusi no viena baseina gala līdz otram, Sema jutās krietni labāk, bet nu šī labsajūta pagaist kā rīta migla; tās vietu ieņem naidis, kuru viņa jau sen izjūt pret šādām vietām – tvirtu ķermeņu aparteīds, aizkaktes, kur cenšas paslēpties viņa un citas mollīgas sievietes. Sema ir miljons reižu gājusi garām šai vietai, domājot, ka varētu te kādreiz iegriezties, bet nu jūtas sliktāk nekā tad, ja nekad nebūtu to darījusi.

“Vai pēc tam iedzēsim kafiju, Nina? Aiziesim uz to foršo kafejnīcu, kas nesen atvērās aiz *Space NK*. To, kur dod pokiju.”

“Labprāt. Bet tikai līdz vienpadsmitiem – jāved Leonija pie ortodonta. Emsa?”

“Nu protams. Esmu noilgojusies pēc meiteņu kompānijas.”

Tās ir sievietes, kurām ir dārgs, komfortabls apģērbs, perfekta frizūra un laiks kafijas tasei. Atšķirībā no Semas nožēlojamā *Marc Jacobs* pakaļdarinājuma viņu sporta somām ir īsti dizaineru logotipi, un viņu vīri, vārdā Rūps vai Triss, nevērīgi noiet uz spīdīgiem *Conran Shop* virtuves galdiem aploksnēs ar dāsnām prēmijām. Šīs sievietes brauc ar lieliem, allaž nevainojami spodriem džipiem, kurus atstāj teju ielas vidū, un pieprasa beibičīno savām nīdošajām atvasēm, izsakot pārmetumus nogurušajiem baristām, ja dzērieni neatbilst viņu īpašajām prasībām. Viņas neguļ nomodā līdz četriem rītā, raizējoties par elektrības rēķiniem un ar šausmām gaidot to brīdi, kad atkal būs jāstoppas ar jauno bosu spīdīgā uzvalkā, kurš tavu sveicienu atņem ar neslēptu nicinājumu.

Šo sieviešu vīri nestaigā līdz dienas vidum pidžambiksēs un neizskatās pēc vajātiem zvēriem, kolīdz sieva pasaka, ka varbūt varētu mēģināt pieteikties vēl kādā darbā.

Sema ir tajā vecumā, kad viss sliktais – tauku krokas, rieva starp uzacīm, pastāvīgā spriedze – šķietami nostiprina savas pozīcijas, bet pārējais – tādas lietas kā darbs, laime laulībā un nākotnes sapņi – izput vējā.

“Jūs nevarat iedomāties, kā šogad ir uzskrūvētas cenas *Le Méridien*¹,” saka viena sieviete, ar divieli susinot par bargu naudu krāsotos matus. Viņa ir noliekusies uz priekšu, un Sema pavirzās sāņus, lai ar viņu nesaskartos.

“Varu gan! Gribēju uz Ziemassvētkiem kā parasti rezervēt villu Maurīcija salā, un cena ir cēlusies par četrdesmit procentiem.”

“Klusās šausmas!”

Jānudien, domā Sema. Klusās šausmas jums visām. Viņa iedomājas pirms diviem gadiem pirktu tūrisma furgoniņu, kuru Fils grasījās savest kārtībā. “Varēsim pavadīt nedēļas nogales pie jūras,” viņš liksmi paziņoja, raugoties uz furgonu ar milzu saulespuķi uz sāniem, kas tagad nosprosto viņu piebraucamo ceļu. Fils tā arī netika tālāk par pakalējā bufera aizstāšanu, un kopš viņa Kataklizmas gada tas čurn mājas priekšā kā pastāvīgs atgādinājums par izplēnējušajiem sapņiem.

Cenzdamās ar divieli piesegt savu bālo miesu, Sema uzvelk biksītes. Šodien ir paredzētas četras tikšanās ar svarīgiem klientiem. Pēc stundas viņa tiksies ar kolēģiem Tedu un Džoelu un centīsies iegūt izdevīgus pasūtījumus savam uzņēmumam. Un saglabāt darbu sev un varbūt arī viņiem.

Šajā ziņā viss izskatās gana cerīgi.

“Domāju, ka šogad brauksim uz Maldīvu salām. Kamēr tās vēl turas virs ūdens.”

¹ Starptautisks dārgu dizaina viesnīcu tīkls. (*Šeit un turpmāk – tulk. piez.*)

“Superīga ideja! Tur bija tik forši. Diez kas nav ar to ūdenslimeņa celšanos.”

Kāda cita sieviete paspraucas viņai garām un atslēdz savu skapīti. Tumšmate tāpat kā Sema, varbūt dažus gadus jaunāka, bet var redzēt, ka viņas ķermenis ir pieradis pie skarbiem treniņiem, mitrinošiem krēmiem un nerimtīgas uzmanības. Uzvēdī dārga parfīma dvesma, it kā to izdalītu svešnieces ādas poras.

Ciešāk ietinusi divieli savu bālo, apvēlušos ķermeni, Sema dodas aiz stūra izžāvēt matus. Kad viņa atgriežas, ģērbtuvē vairs neviena nav. Viņa atviegloti nopūšas, atkrīt uz mitrā koka sola un iedomājas, ka varētu mazliet pagulēt uz vienas no siltajām marmora lāvām. Veselu pusstundu pavaļoties svētīgā klusumā – šī doma izraisa spēju prieka uzplūdu.

Skapītī viņai aiz muguras iedūcas mobilais. Iebāzusi roku žaketes kabatā, viņa izvelk to ārā.

Esi gatava? Mēs esam klāt.

Kā tā? Viņa jautā. Tikšanās ar Fremptonu ir tikai pēcpusdienā.

Vai Saimons tev neteica, ka to pārcēla uz 10.00? Nāc šurp, un laižam!

Sema šausmās skatās uz tālruni. Tas nozīmē, ka uz pirmo tikšanos jāierodas pēc divdesmit trim minūtēm. Viņa iekunkstas, aši iestīvējas biksēs, tad paķer no sola sporta somu un metas uz durvīm.

Netīrais baltais furgons ar uzrakstu “GREISAIDAS IESPIED-DARBI” gaida pie noliktavas durvīm, nepacietīgi rūcinot dzinēju. Sema steidzas uz to pusi savdabīgā šļūkājošā skrējienā, jo kājās joprojām ir sporta centra iešļūcenes. Rīt viņa tās atdos, tomēr jūtas vainīga, it kā būtu pastrādājusi nopietnu noziegumu. Mati vēl ir mitri, viņa pati – mazliet aizelsusies.

“Tā vien šķiet, ka Saimonam ir uz tevi zobs, sirsnīņ.” Teds pabīdās uz vadītāja pusi, lai atbrīvotu viņai vietu. Viņa ietraušas furgonā un sajūt, ka viņš ož pēc cigarešu dūmiem un *Old Spice*.

“Tu domā?”

“Padomā pati. Tev vajag būt uzmanīgākai, vienmēr pārbaudīt pie Ženevjēvas tavu tikšanos laikus,” saka Džoels, sagriežot stūri. Par godu pārrunu dienai viņa dredī ir saņemti akurātā zirgastē.

“Kopš viņi mūs pārņēma, viss ir mainījies,” saka Teds, kad viņi izbrauc uz ielas. “Šķiet, ka mēs diendienā staigājam pa plānu ledu.”

Uz priekšējā paneļa mētājas divi tukši papīra maisiņi ar pūdercukura paliekām, un Teds iedod viņai trešo, kurā guļ brangs, vēl silts virtulis ar džemu. “Tavas čempionu brokastis.”

Sema labi zina, ka nedrīkst to ēst. Tas satur vismaz divtik kaloriju, nekā viņa tikko sadedzināja peldot, un viņa dzird Ketas pārmetošo nopūtu. Brīdi vilcinājusies, viņa kāri iekožas virtulī un aizver acis, izbaudot silti saldo labsajūtu. Pēdējā laikā Sema cenšas izmantot katru dzīves iespēlēto prieciņu.

“Ženevjēva dzirdēja, ka viņš atkal runāja pa telefonu par štatu samazināšanu,” turpina Džoels. “Kad viņa iegāja kabinetā, tūlīt mainīja sarunas tematu.”

Semai sažņaudzas kuņģis katru reizi, kad viņa dzird vārdus “štatu samazināšana”, un tagad tie diendienā plivinās pa biroju kā iesprostots tauriņš. Ko lai dara, ja arī viņa zaudēs darbu? Fils atsakās lietot ārsta parakstītos antidepresantus, jo tie padarot viņu miegainu. It kā viņš tāpat negulētu līdz vienpadsmitiem rītā.

“Nebūs jau tik traki,” nedroši saka Teds. “Sema šodien sagādās mums klientus, vai ne?”

“Jā,” viņa atbild, sapratusi, ka uz viņu raugās divi acu pāri. Un mundrākā tonī atkārto: “Jā, protams!”

Raugoties mazā spogulītī, viņa mēģina uzlikt meikapu un klu-sībā nolamājas ikreiz, kad Džoels ie brauc kādā grambā. Aplaiža pirkstu un notīra izsmērēto krāsu, tad sasukā matus, kas, ņemot vērā situāciju, neizskatās nemaz tik slikti. Pārskata savus papīrus,

pārbaudot, vai tur ir visi vajadzīgie skaitļi. Viņa vēl miglaini atceras tos laikus, kad bija par visu pilnīgi pārliecināta un allaž iegāja pa durvīm paceltu galvu, apzinoties, ka spēj labi darīt savu darbu. Nu viņa domās sev saka: saņemies, Sema, un esi tāda kā agrāk. Tad viņa nomet iešļūcenes un atver somu, lai izņemtu kurpes.

“Būsīm klāt pēc piecām minūtēm,” ziņo Džoels.

Piepeši viņa atklāj, ka soma, kas izskatās tieši tāpat kā viņas, pieder kādam citam. Šajā somā nav viņas ērto melno kurpīšu ar zemu papēdi, kas ir kā radītas, lai staigātu pa ielām un veiktu pārrunas par iespieddarbiem. Šajā somā ir ugunīgi sarkanas krokodilādas kurpes ar siksnīņu aizmugurē.

Izvilкуси vienu no tām ārā, Sema mulsi blenž uz ekstravaganto augstpapēžu izstrādājumu, kuru ražojis pats Kristiāns Lūbutēns.

“Kungs tētīt!” noelšas Teds. “Vai pirmā tikšanās paredzēta naktsklubā *Stringfellows*?”

Pavandijusies pa somu, Sema izceļ ārā otru kurpi, džinsus un gaišu, akurāti salocītu *Chanel* žaketi. “Ak kungs! Tās nav manas drēbes,” viņa iesaucas. “Esmu steigā paķērusi svešu somu. Būs jābrauc atpakaļ.”

“Nav laika,” nepagriežot galvu, saka Džoels. “Mēs jau kavējam.”

“Bet man vajag manu somu!”

“Man ļoti žēl, Sema. Aizbrauksim tai pakaļ vēlāk. Uzvelc to, kas tev bija kājās vingrošanā.”

“Es nevaru iet uz biznesa tikšanos gumijas iešļūcenes.”

“Tad varbūt velc šīs kurpes?”

“Tu joko?”

Teds izņem kurpi viņai no rokām. “Zināmā mērā Semai taisnība, Džoel. Šīs kurpes nav īsti... īsti viņas stilā.”

“Kāpēc tā? Kas tad ir manā stilā?”

“Nu, kaut kas vienkāršāks. Tev patik neuzkrītošas lietas.” Viņš brīdi paklusē. “Praktiskas.”

“Tu taču zini, ko mēdz teikt par šādām kurpēm,” saka Džoels.

“Nezinu vis.”

“Ka tās nav paredzētas staigāšanai.”

Abi piebiksta viens otram un ieķiķinās.

Sema atņem Tedam kurpi, uzvelk to kājā un uzmauc uz papēža siksnīņu. Tā ir vismaz pusi izmēra par mazu.

“Lieliski,” viņa saka, novērtējot rezultātu. “Man būs jārunā ar Fremptonu padauzas paskatā.”

“Nu, vismaz dārgas padauzas,” mierina Teds.

“Ko tu teici?”

“Ne no tām, kas piedāvā orālos pakalpojumus par piecām mārciņām.”

Sema nogaida, kad apklusīs Džoela smiekli. “Sirsnīgs paldies, Ted,” viņa novelk, raugoties pa logu. “Nu es jūtos krietni labāk.”

Tikšanās nenotiek birojā, kā viņa bija gaidījusi. Maikls Fremptons no “Transporta” risina kaut kādu problēmu ar bojātu hidraulisko sistēmu, un viņiem jātiekas iekraušanas zonā. Sema mēģina nepakrist, ejot Lubutēna kurpēs, ap pēdām vēdī vēss gaiss. Nu viņa nožēlo, ka nav apmeklējusi pedikīri vismaz kopš 2009. gada. Potītes ļoģās, it kā būtu taisītas no gumijas, – interesanti, kā cilvēks var normāli paiet šādos apavos? Džoelam taisnība – šīs kurpes tik tiešām nav paredzētas staigāšanai.

“Kā ir?” jautā Teds, kad viņi tuvojas bariņam vīriešu.

“Diez kas nav,” viņa nomurmina. “Šķiet, ka es staigāju uz zobu bakstāmajiem.”

Ceļu aizšķērso autokrāvējs ar milzīgu papīra rulli, viņi paraujas malā, un Sema paklūp, atskan brīdinājuma signāls, kas skaļi atbalsojas alai līdzīgajā vietā. Pie kravas auto stāvošie vīrieši pagriež galvu uz Semas pusi, tad pievērš skatienu viņas kurpēm.

“Es jau necerēju jūs redzēt.”

Maikls Fremptons ir nīgrs jorkšīrietis, viens no tiem cilvēkiem, kuri pamanās ikvienā sarunā likt saprast, cik grūti viņam

viss ir nācis, un vienlaikus dot mājienu, ka jūsu ceļš ir bijis krietni vieglāks.

Sema savelk lūpas smaidā. “Ļoti atvainojos,” viņa saka mundrā balsī. “Mums bija cita tikšanās, un...”

“Iekļuvām sastrēgumā,” vienlaikus teic Džoels, un abi mulsi saskatās.

“Mani sauc Sema Kempa. Mēs esam tikušies...”

“Es jūs atceros.” Viņš pievērš acis planšetei ar dokumentiem un divas minūtes apspriež to saturu ar jaunu puisi kombinezonā. Sema bezpalīdzīgi stāv, apzinoties, ka pārējie vīrieši velta viņai ziņkārus skatienus. Ekstravagantās kurpes kvēlo viņai kājās gluži kā radioaktīvas signālugunis.

“Nu ko,” teic Maikls, beidzot ticis galā ar saviem papīriem. “Vispirms gribu teikt, ka *Printex* piedāvā mums ļoti izdevīgus noteikumus.”

“Nu, mēs...” iesāk Sema.

“Vēl viņi saka, ka lielāka uzņēmuma sastāvā jūs vairs nebūsiat tik elastīgi.”

“Tas nav tiesa. Tagad mums ir lielāks darba apjoms un nevainojama kvalitāte, turklāt uz mums var paļauties.”

Runājot Sema jūtas mazliet mulķīgi, it kā, skatoties uz viņu, visi redzētu tikai pusmūža sievieti svešās korpēs. Juzdama, ka visu skatieni ir pievērsti viņas kājām, viņa sarkst un sniedz nepārliecinošas atbildes.

Ar dievu uz pusēm tikusi cauri sarunai, viņa izņem no somas mapi ar piedāvājumu un izmaksu kalkulāciju, pie kuras bija strādājusi vairākas stundas. Sema pasper soli, lai iedotu to Maiklam, bet papēdis kaut kur aizķeras, potīte saļogās, un cauri kājai izskrien asas sāpes. Aši pārvērtusi sāpju grimasi par smaidu, Sema sniedz viņam mapi un piesardzīgi atkāpjas. Pat neuzmetis viņai skatienu, Maikls paņem to un sāk šķirstīt.

Pēdīgi viņš paceļ acis. “Šis pasūtījums saistīts ar nopietniem skaitļiem, un mums jābūt drošiem, ka sadarbības partneris mūs nepievils.”

“Mēs jau esam sadarbojušies, mister Frempton, turklāt pagājušajā mēnesī mēs taisījām līdzīgus katalogus firmai *Greenlight*. Un viņi bija ļoti apmierināti ar kvalitāti.”

Maikla seja ir īsta neapmierinātības alegorija. “Vai varu redzēt, ko jūs viņiem nodrukājat?”

“Protams.”

Sema ieskatās mapē un piepeši atceras, ka *Greenlight* katalogs ir zilajā mapē, kuru viņa atstāja furgonā, domādama, ka tā nebūs vajadzīga. Tas nozīmē, ka viņai būs jāpamet nojumes pakrēsla un jāšķērso autostāvvietu visu šo vīriešu acu priekšā. Viņa izmisīgi palūkojas uz Džoela pusi.

“Tūlīt iešu un atnesīšu.” Džoels saprot visu bez vārdiem.

“Vai jums ir vēl kādi paraugi?” jautā Fremptons.

“Kaut ko līdzīgu taisījām “Klārka biroju apgādei”. Pagājušajā mēnesī iespiedām vairākus dažādus katalogus. Džoel, varbūt tu...”

“Nevajag, es paskatīšos pats.” Fremptons dodas uz viņu furgonu, un Semai neatliek nekas cits kā sekot. Viņa iet stīvā gaitā, cenzdams apvaldīt savas gumijas potītes.

“Mums ir vajadzīgs elastīgs partneris.” Maikls sabāž rokas kabatās. “Ātrs un dinamisks.”

Viņš iet pārāk ātri. Steidzoties viņam nopakaļ pa nelīdzeno asfaltu, Semai atkal sagriežas potīte, un viņa klusi iekliedzas. Džoels pastiepj roku tieši tajā brīdī, kad viņa jūt, kā saļogās ceļi, un cieši pietveras atbalstam. Fremptons uzmet viņiem neizdibināmu skatienu, un viņa mulsi pasmaida.

Vēlāk Sema atcerēsies, kā viņas tvīkstošās ausis sasniedza Džoelam adresēti vārdi, kas pēcāk tiks nodoti viņas bosam.

Vai viņa ir piedzērusies?

Niša Kentora nikni rikšo pa skrejceliņu. Ausīs dun mūzika, kājas cilājas kā virzuļi. Skrienot viņa vienmēr ir nikna. Grūtākā ir pirmā jūdze, kad dzīslās riņķo toksisks riebuma un pienskābes kokteilis; otrajā niknums tikai pieaug, bet trešajā domas sāk noskaidroties, ķermenis piepeši jūtas kā ieelļots, un šķiet, ka varētu skriet mūžīgi, taču tad niknums atgriežas, jo tieši tajā brīdī, kad skriešana sāk sagādāt baudu, tā ir jāpārtrauc un jādara kaut kas cits. Viņai riebjas skriet, bet tas palīdz saglabāt veselo saprātu. Viņai riebjas šī sasodītā pilsēta, kur pa visām ietvēm slāj nesteidzīgi ļaužu bari, un vienīgā vieta, kur var normāli paskriet, ir šis nožēlojamais ūķis, kurp viesnīca sūta savus viesus, kamēr tiek atjaunota viņu smalkā sporta zāle.

Trenažieris ziņo, ka ir laiks atvilkt elpu, un viņa nikni apklusina stulbo mašīnu, lai tā nenorādītu, kas viņai būtu darāms. Nē, es neatvilkšu elpu, viņa domā. Izņēmusi vienu austiņu, viņa izdzird zvana melodiju un pasniedzas pēc mobilā. Tas ir Karls.

“Dārgumiņ...”

“Atvainojiet.”

Niša paceļ acis.

“Esiet tik laipna un izslēdziet tālruni,” viņai saka jauna sieviete. “Te ir klusā zona.”

“Tad nerunājiet ar mani – tas arī rada troksni. Un, lūdzu, nenāciet tik tuvu klāt, citādi vēl nopilināsiet mani ar sviedriem.”

Sieviete paliek stāvam pavērtu muti, un Nīša atkal pieliek mobilo pie auss.

“Nīša, dārgumiņ. Ko tu patlaban dari?”

“Esmu sporta zālē, miļlais. Mēs taču paēdisim kopā lenču?”

Viņai vienmēr ir patikusī Karla balss, gludena kā sviests. “Jā, bet varbūt to varētu izdarīt viesnīcā. Man vajag paņemt dažus dokumentus.”

“Protams,” automātiski atbild Nīša. “Ko tev pasūtīt?”

“Nav svarīgi.”

Viņa sastingst. Karls nekad nesaka “nav svarīgi”.

“Varbūt gribi Mišela īpašo piedāvājumu – omleti ar baltajām trifelēm? Vai žāvētu tunci?”

“Jā, tas būtu labi.”

Nīša nervozi norij siekalas un cenšas runāt mierīgā tonī. “Cikos tu gribētu tikties?”

Karls neatbild; neskaidra murdoņa liecina par to, ka viņš runā ar kādu citu. Viņas sirds sāk sisties straujāk.

“Būtu labi divpadsmitos. Bet tu vari nesteigties. Negribu sagādāt tev neērtības.”

“Protams,” atbild Nīša. “Es tevi mīlu.”

“Tāpat kā es tevi, dārgumiņ,” saka Karls un pārtrauc sarunu.

Nīša joprojām stāv kā sastingusi. Ausīs pulsē asins plūsma, bet tam nav nekāda sakara ar skriešanu. Brīdi šķiet, ka viņai tūlīt eksplodēs galva. Viņa divreiz dziļi ievelk elpu, tad piezvana uz citu numuru, bet tiek savienota ar balss pastu. Viņa nolamājas – sasodītā laika starpība ar Ņujorku.

“Magda?” viņa ierunājas, izlaižot roku caur piesvīdušajiem matiem. “Te mīsis Kentora. Lūdzu, sazinies ar to savu cilvēku. TŪLĪT PAT.”

Kad viņa paceļ galvu, līdzās stāv zāles darbinieks polo kreklīnā un lētos šortos. “Te nedrīkst lietot tālruni, kundze. Tas ir pret...”

“Lieciet man mieru,” atcērt Nīša. “Uzmazgājiet grīdu vai izdariet ko tamlīdzīgu. Šī vieta ir īsts Petri trauks.” Viņa paspraucas

vīrietim garām un dodas uz ģērbtuvi, pa ceļam paķerot no cita darbinieka divieli.

Ģērbtuve ir pilna cilvēku, bet viņa nevienu neredz. Sirdij joprojām sitoties straujā ritmā, Niša vēl un vēlreiz iziet cauri sarunai ar Karlu. Tad tā tas notiek. Ir jāsaliek viss pa plauktiņiem un jāsaņemamas apņēmīgai rīcībai, bet viņu ir pārņēmis savāds sastīgums, nekas nedarbojas, kā vajag. Viņa apsēžas uz sola un brīdi nekustīgi raugās sev priekšā. *Es tikšu tam pāri*, viņa klusībā saka, raugoties uz savām trisošajām rokām. *Ne to vien esmu pārdzīvojuši*. Niša paslēpj seju divielī un dziļi elpo, līdz izdodas apvaldīt trīsas.

Pēdīgi viņa iztaisno muguru, tad pieceļas un izņem no skapīša savu *Marc Jacobs* sporta somu. Blakus stāv cita soma, un viņa nostumj to zemē un noliek vietā savējo. Duša. Vispirms vajag ieiet dušā. Galvenais ir saglabāt stāju. Piepeši atkal iezvanās mobilais. Dažas sievietes paglūn uz viņas pusi, bet Niša vienā mierā paņem no sola tālruni. Reimonds.

“Mā? Vai tu redzēji manas uzacis?”

“Ko, miļlais?”

“Manas uzacis. Es nosūtīju tev fočeni. Tu apskatījies?”

Niša lūdz brīdi uzgaidīt un sameklē dēla sūtīto foto. “Tev ir burvīgas uzacis, miļlais,” viņa mierinoši saka, atkal pielikusi tālruni pie auss.

“Tās ir baismīgas. Man vienkārši bija ļoti sūdiģi. Noskatījos raidījumu par delfīnu tirdzniecību un to, kā viņiem liek taisīt trikus un tādā garā, un sajutos tik vainīgs, jo Meksikā mēs ar tiem peldējāmiešiem, vai atceries? Jutos tik nelaimīgs, ka nevarēju iziet no istabas, un nolēmu savest kārtībā uzacis, un tā ir pilnīga katastrofa, jo tagad es izskatos pēc Madonnas deviņdesmito gadu vidū.”

Viena no sievietēm iedarbina fēnu, un Nišai tā vien gribas izraut to viņai no rokām un iegāzt pa galvu. “Es nedzirdu tevi, miļlais. Uzgaidi mirklīti.”

Viņa iziet gaitenī un dziļi ievēl elpu. “Tu izskaties lieliski,” viņa saka klusumā. “Patiešām. Madonna deviņdesmito gadu vidū – tas ir ļoti stilīgs tēls.”

Niša iztēlojas, kā dēls sakrustotām kājām sēž uz gultas, tāpat kā ir sēdējis kopš agras bērnības.

“Tur nav nekā stilīga, mā. Tas ir *baismīgi*.”

No ģērbtuves iznāk sieviete lētā žaketē un aizsteidzas viņai garām, pret grīdu plakšķ gumijas iešļūcenes. Viņai ir uzkumpusi mugura, galva ierauta plecos kā bruņurupucim, un Niša apskaidās. Kāpēc sievietes nestaigā taisnu muguru? Ja tu izskaties pēc upura, nav ko brīnīties, ka cilvēki pret tevi slikti izturas. “Kolīdz tu atkal būsi mājās, aiziesim uz mikrobleidingu.”

“Tas būs *vēl* briesmīgāk.”

“Nebūt ne. Un tu tāpat izskaties burvīgi. Bet nu man jāiet, mīļais. Esmu mazliet aizņemta. Piezvanišu vēlāk.”

“Tikai ne ātrāk par trijiem pēc mana laika. Man būs jāiet atpūsties un tad jāstrādā ar sevi. Tas ir tāds stulbums. Mums liek noņemties ar visām tām apzinātības fīčām, it kā tieši tāpēc es nebūtu šeit nokļuvis.”

“Es zinu, mīļais. Parunāsim vēlāk. Bučas!”

Niša pabeidz sarunu un zvana Magdai. “Vai tu saņēmi manu ziņu? Piezvani, kolīdz to izlasīsi, jā?”

Kad viņa ir tikko beigusi runāt, gaitenī iznāk kāds darbinieks un ierauga viņai rokā mobilo.

“Atvainojiet, kundze, bet...”

“Aizveries,” Niša nošņācas, un viņš tā arī dara. Acīmredzot instinktīvi apjauš, ka tā ir savdabīga priekšrocība – būt četrdesmit plus gadu vecai amerikānietei, kas nav īpaši cimperlīga vārdu izvēlē. Tā ir pirmā reize nedēļas laikā, kad viņa gūst mazu prieciņu.

Niša noskalojas dušā, ieziežas ar sporta centra lēto ķermeņa krēmu (nu viņa visu dienu odīs pēc vilciena labierīcībām), savij mitros matus mezglā un, stāvot uz dvieļa (viņai iedveš šausmas

ģērbtuvju grīdas, kur noteikti ir miljardiem ādas šūniņu, arī no varžacīm), astoņpadsmito reizi pārbauda, vai nav pienākusi īsziņa no Magdas.

Krūtīs briest aizvien grūtāk valdāms dusmu un spriedzes kamols. Niša pārvelk pār galvu zīda blūzīti, kuras plānais audums līp pie siltās, mitrās ādas. *Sasodīts, kur ir palikusi Magda?* Viņa apsēžas un, skatoties uz tālruni, iebāž otru roku somā pēc džinšiem un kurpēm. Pavandījusies pa somu, viņa pēdīgi izceļ ārā atbaidošas, krietni apvalkātas melnas kurpes ar zemu, kantainu papēdi. Samirkšķina acis un šausmās blenž uz atradumu, tad ar klusu izsaucienu izlaiž to no rokas. Notrinusi pirkstus diviļi, uzmanīgi saņem ar to somas malu un ieskatās iekšā. Paiet kāds brīdis, līdz Niša aptver, ka tā nav viņas soma. Šī ir taisīta no ādas imitācijas, kas pie vilēm ir saplaisājusi un atlupusi, misiņa firmas zīmes vietā uz sāniem vīd apbružāts sudraba krāsas pakal darinājums.

Niša paskatās zem sola, tad sev aiz muguras. Vairums kaitinošo sieviešu ir prom, un tuvumā nav citu somu, tikai daži vaļēji skapīši. Šai somai ir tādi paši apmēri, krāsa un rokturi, bet tā noteikti nav viņas.

“Kas paņēma manu somu?” viņa jautā, pati nezinot, pie kā vērsās. “Kas, pie velna, paņēma manu somu?!” Dažas sievietes vienaldzīgi paveras uz viņas pusi.

“Nē,” viņa saka. “*Nē, nē, nē, nē.* Tikai ne šodien. Ne tagad.”

Administratore nepamirkšķina ne aci.

“Kur ir novērošanas kameras?”

“Sieviešu ģērbtuvē nav kameru, kundze. Tas būtu pret likumu.”

“Kā tad lai es noskaidroju, kas nozaga manu somu?”

“Diez vai to nozaga. Spriežot pēc jūsu teiktā, kāds paņēma to nejauši, ja reiz somas ir tik līdzīgas...”

“Jūs patiešām domājat, ka kāds “nejauši” paņēma manu *Chanel* žaketi un *Lubutēna* kurpes, kuras pēc pasūtījuma taisīja

pats Kristiāns, ja pašas valkā...” viņa ieskatās somā un saviebjas, “... *Primark?*”

Administratores sejā nenoraustās ne muskulis.

“Varam paskatīties, ko ir uzņēmusi kamera pie ieejas, bet tam vajadzīga atļauja no galvenā biroja.”

“Man nav tik daudz laika. Kas pēdējais no šejienes aizgāja?”

“Mēs nesekojam tam līdzī, kundze. Viss notiek automātiski. Ja uzgaidīsiet, es piezvanīšu menedžerim, lai viņš atbrauc šurp.”

“Nu beidzot! Kur viņš ir?”

“Darbinieku apmācībā Pinerā.”

“Ak kungs! Vai jums ir rezerves sporta kurpes? Iedodiet man kādus apavus, lai varu tikt līdz mašīnai.” Nīša paskatās pa logu. “Un kur tā ir? Kur ir mana mašīna?”

Uzgriezusi muguru administratorei, viņa zvana savam šoferim, bet viņš neatbild. Meitene izvelk no letes apakšas plastikāta maisiņu un nosviež to uz letes. Viņa izskatās tik garlaikota, it kā tikko būtu noklausījies divas stundas garu *TED* lekciju par krāsu žūšanas īpatnībām. “Mums ir gumijas iešļūcenes.”

Nīša paveras uz meiteni, tad uz melnajām korpēm, tad atkal uz meiteni, kurai ir tikpat nesatricināma sejas izteiksme. Pēdīgi viņa paķer no letes iešļūcenes un, klusi ieņurdējusies dūsmās, uzvelk tās kājās. Ejot uz durvīm, viņa dzird administratores nicīgo repliku: “*Amerikāņi!*”